

сля труда му, посочва цѣлитѣ му. Ясно се струваше миналото, ясно изглеждаше и това, което прѣдстоеше. Вчера бѣше празникъ, другъ щѣше да дойде по-нататкъ, а сега трѣбваше да се работи. Бодра радостъ и приливъ на сили усѣти Грозданъ, като си помисли това. Той скочи и се огледа, за да се подсѣти за нѣкоя работа. Спомни си, че тия дни се канѣше да ходи на воденица.

— Петра! — извика високо той, — Петра!

На прага на вратата се показа млада жена съ кржгло и румено лице. Ржцѣтъ ѝ бѣха запретнати до надъ лактитѣ и тѣстяни.

— Какво има? — попита тя.

Очитѣ ѝ гледаха тѣй плахо и загрижено, като че тя очакваше да чуе нѣщо лошо. Грозданъ ѝ викна отдалечъ:

— Тури ми малко хлѣбъ. Има ли? Ще ида на воденица.

Лицето на младата жена се проясни. Но тя продължаваше да гледа все тѣй очудено и мълчеше. Грозданъ помисли, че тя не го разбира.

— Тури ми хлѣбъ, — повтори той. — Ще ида на воденица.

— А, на воденица! На воденица ли ще ходишъ? Хубаво, хубаво. Хлѣбъ има. Ей-сега ще ти приготвя всичко.

Тя влѣзе вжтрѣ и слѣдъ малко пакъ се показа навънъ, чевръсто прѣмина изъ двора, събра дърва, скара се нѣщо на кокошкитѣ, пакъ влиза и пакъ излиза отъ кѣщи. Грозданъ прѣглеждаше колата, намазваше оситѣ, пристѣгаше винтоветѣ. Изведнажъ той спрѣ и се послуша: посрѣдъ припрѣнитѣ удари на метлата, откъмъ кѣщи идѣше тиха, но весела пѣсень. Пѣеше Петра. Грозданъ се усмихна и застѣга отново разслабения винтъ.

Нѣкаква кола запрѣпуска изъ селото, но саплѣцитѣ и кѣшитѣ прѣчеха да се види коя е. Изведнажъ